THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription 50 Cents a Year. JULY - AUGUST 1969 Vol. 53 - No. 11

GOLDEN JERUSALEM WITHOUT A TEMPLE

by RACHMIEL FRYDLAND

A SHORT TIME before Israel defeated the Arab nations in the Six-Day-War of June 1967 and annexed the old city of Jerusalem, an Israeli girl looking on Jerusalem from a hilltop, composed the now popular song which begins with the words, "Jerusalem the Golden" *(yerushalayim shel zahav)*. In it she described Jerusalem as being of gold, brass, and iron and expresses the longing of the Jewish heart to come and "stand in thy gates, O Jerusalem."

It was a most unusual coincidence that, soon after the popularization of this song, the yearning became a reality and Jerusalem, with its ancient gates and buildings, opened its doors to its ancient inhabitants.

JERUSALEM THE GOLDEN

There are no gold mines in Jerusalem. The people on the whole are very poor and have little gold or silver. Why do both Jews and Christians refer to it in their songs as "Jerusalem the Golden?" The answer lies probably in the fact that when you look at the city from a height, you see in the very center of it the famous gold covered Dome of the Rock, going back all the way to the famous Arab conqueror, Omar, who conquered the city in the year 637 A.D. He ordered that a Moslem mosque be erected on the place where the Jewish holy temple once stood, where sacrifices were offered to Jehovah, the God of Israel. Thus on Mount Moriah, where the temple stood in all of its glory, stands now the gold covered Dome, a reminder of the truth of God's Word which He revealed to us by the mouth of His prophets.

GOD'S WORD IS TRUE!

Long before the first and second temples were destroyed, God made known His plans to His servants, the prophets of Israel, that these destructions would indeed happen. This was to be both a warning to the people and an urgent call to repent and return to the God of Israel and seek His grace and mercy. Isaiah the prophet, who lived some 150 years before the first temple was destroyed, expressed the warning in the following words:

> Now will I sing to my well-beloved a song of my well-beloved touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill: And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a winepress therein: and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes. And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard. What could have been done more to my vineyard, that I have not done in it? wherefore, when I looked that it should bring forth grapes, brought it forth wild grapes? And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard: I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and break down the wall thereof, and it shall be trodden down: And I will lay it waste: it shall not be pruned, nor digged; but there shall come up briers and thorns: I will also command the clouds that they rain no rain upon it (Isaiah 5:1-6).

About thirty years later another Jewish prophet came and proclaimed a similar prophecy saying:

> Hear this, I pray you, ye heads of the house of Jacob, and princes of the house of Israel, that abhor judgment and pervert all equity. They build up Zion with blood, and Jerusalem with iniquity. The heads thereof judge for reward, and the priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money: yet will they lean upon the LORD, and say, Is not the LORD among us? none evil can come upon us. Therefore shall Zion for your sake be plowed as a field, and Jerusalem shall become heaps, and the mountain of the house as the high places of the forest (Micah 3:9-12).

The prophet Jeremiah, whose lamentations over the destruction of the temple in Jerusalem are known the world over and who is called the weeping prophet, expressed it:

> Oh that my head were waters, and mine eyes a fountain of tears, that I might weep day and *night for the slain of the daughter of my people (Jeremiah 9:1)!*

Yet in his love Jeremiah was convinced that he must proclaim the warning of God to His people Israel:

> Then came the word of the LORD unto Jeremiah, saying, Behold, I am the LORD, the God of all flesh: is there anything too hard for me? Therefore thus saith the LORD; Behold, I will give this city into the hand of the Chaldeans, and into the hand of Nebuchadrezzar king of Babylon, and he shall take it (Jeremiah 32:26-28).

Many people, perhaps most of the people, did not believe the prophet's warnings and paid no heed. They reasoned that since the Jewish people were God's chosen ones, no harm would befall them. Even if He should at one time punish them yet He would not destroy His own House in Jerusalem. However, the prophets knew more about the holiness and righteousness of God, Who cannot look upon sin and Who is no respecter of persons. Amos, the prophet, expressed it in this way:

> You only have I known of all the families of the earth: therefore I will punish you for all your *iniquities (Amos 3:2).*

A GIFT FOR YOU!

An attractive Jewish Art Calendar for the year 5730 containing a portion from the Tenach for each day. This lovely calendar includes information on the important holy days. You may have this calendar free and post paid by writing to us:

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd St., New York, N. Y. 10023

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York, N. Y. 10023

Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

TISHA B'AV WHEN THE TEMPLES WERE DESTROYED

Religious Jews will take off their shoes, fast, and sit on the ground on the ninth day of the month of Av, which will take place on July 24 this year. In Israel many Jewish people will present themselves before the *kotel ma'aravi,* the Western Wall of Herod's Temple which is still intact in old Jerusalem, and there pour out their hearts in weeping and lamentations for the temple that was destroyed and is no more. Perhaps some of them will hearken back to the wise words in the Talmud which give the reason for this calamity:

> Why was the first temple destroyed? Because of three things that were in it: idolatry, adultery, and the shedding of blood. But the second temple, when the Jewish people were toiling in the *Torah,* in *Mitzvoth* (fulfilling commandments) and good deeds; why was it destroyed? Because there was groundless hatred, to teach you that the weight and severity of groundless hatred is equal to the three great sins: idolatry, adultery, and the shedding of blood (Babylonian Talmud, Yoma 9b).

Dr. Christie tells the story of the famous Israeli rabbi Haham Ephraim, the son of Joseph Eliakim, which should be here retold:

> The older Jewish interpretation of the fifty-third chapter of Isaiah was known as referring to the King Messiah, and it was not long before Haham Ephraim recognized the picture of the Suffering Servant "by whose stripes we are healed." The sufferings of his own people throughout the ages and their desperate outlook touched him keenly. He looked back through the centuries and asked, "Where are the promises to the fathers? We are God's peculiar people, the glorious things that were to be ours are the possession of strangers." Guided by his friend he considered: "The first temple was destroyed and the nation scattered on account of three great sins committed by Israel, but seventy years later the temple was rebuilt; then came the second destruction, and for over 1800 years Israel has been without the Holy House. What was the cause of this second destruction and of the greater scattering? Idolatry was not the reason. There was no lack of zeal for either law or for sacrifice. Men were zealous for God and did not cease the temple service till the hour of destruction came. Why has God forsaken us so long?
>
> He wept and prayed and struggled with the problems, unwilling to give in. He even asked questions about these things of his brother rabbis, but they could only give the time-worn, formal answers of traditional Judaism. He was still unsatisfied and the only result of his queries was a suspicion created and a closer watch being set on his movements. Still he struggled, convinced that some terrible sin had been the cause of the wrath of Almighty God against His people. Then there dawned upon him the secret of it all — "groundless hate," and a still small voice expostulated with him, "Cease to hate Me. Love Me and I will give thee peace." The struggle was over. He found a peace that was unbroken till his dying day.

When Jews Face Christ, edited by Henry Einspruch, pp. 114-115.

THE TEMPLE WILL BE REBUILT

The essence of Jewish prayers, morning, afternoon and night are the eighteen benedictions which end with the following petition:

> May it be Thy will, O Lord our God and God of our fathers, that the Temple be speedily rebuilt in our days . . . And there shall we serve Thee with awe, as in the days of old, and as in ancient years. Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old and as in ancient years.

The Word of God gives certain definite conditions before this prayer could be fulfilled. The most important condition is a return to and an acceptance of the Lord Jesus the Messiah. Haham Ephraim was one of a long list of true and sincere rabbis and common Jewish people who have come to this conviction. We as a people who have been far away from the Messiah Jesus, Who loved us and gave His life for us, must put away our prejudices of the Lord Jesus. The prophet Zechariah points out that our reconciliation with God, our inward peace, our forgiveness of sins will come when we shall look up to Him Who was pierced for us and when we shed tears of repentance and faith, as it is written:

> And I will pour upon the house of David, and upon the inhabitants of Jerusalem, the spirit of grace and of supplications: and they shall look upon me whom they have pierced, and they shall mourn for him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for him, as one that is in bitterness for his firstborn.
>
> In that day there shall be a fountain opened to the house of David and to the inhabitants of Jerusalem for sin and uncleanness (Zechariah 12:10, 13:1).

A TEMPLE TODAY

The New Testament has a new dimension for the temple. The purpose of the temple was to offer sacrifices, the blood of which was the substitute for the blood of the one who committed the sin. But according to the prophets, Jesus was this final sacrifice Who gave His life for our sin. He then is God's Temple for through Him men find forgiveness of sin. When we believe in Him and He dwells in our hearts by the *ruach hakodesh* (the Holy Spirit) then our hearts, which are purified from sins, become a dwellng place for God, as the Apostle Paul expresses it:

> What! know ye not that your body is the temple of the Holy Spirit which is in you, which ye have of God, and ye are not your own? (1 Corinthians 6:19).

Do you have this temple within you? Then there is golden Jerusalem for you. If you do not have it, then all the earthly temples will not profit you. Write us for more information.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

—

LEOPOLD COHN

MEMORIAL BLDG.

236 WEST 72nd STREET

NEW YORK, N. Y.

—

Published monthly to make known to Israel the truth concerning the Messiah.

COME TO OUR MEETINGS

New York Area:

Manhattan, Beth Sar Shalom,
236 West 72nd St., 10023
Rev. Martin M. Rosen. Tel: 362-7201

Coney Island, 3116 Neptune Ave.
Miss Hilda Koser. Tel: ES 2-2749

Hollis, 88-40 192nd Street.
Rev. William Ennis. Tel: 479-4565

Huntington Station, L. I.
'Beth Sar Shalom' 27 Liberty Street.
Mrs. Clara Rubin. Tel: HA 7-1825

Levittown, L. I., 6 Parkside Drive.
Miss Ruth Wardell. Tel: PErshing 5-4577

New Jersey:

Collingswood, 118 E. Stiles Avenue.
Rev. Francis E. Walz. Tel: UL 4-1215

West Orange, 71 Fitzrandolph Rd.
Rev. Martin M. Rosen. Tel: 212-362-7201

California:

Hollywood, 6136 Lexington Avenue.
Rev. Harold Sevener
Tel: HOllywood 2-2263

Illinois:

Chicago, 6057 N. Kedzie.
Mr. Harry Jacobson. Tel: 338-5959

Kansas:

Prairie Village, 4004 W. 66th Street.
Mr. Arthur Katz. Tel: 262-6894

Minnesota:

Minneapolis, 6212 Minnetonka Blvd.
Rev. David Woods. Tel: 929-2036

Pennsylvania:

Pittsburgh, 5808 Beacon Street.
Rev. Henry Johnson. Tel: 521-8381

Texas:

Dallas, 5324 Northwest Highway.
Dr. Thomas S. McCall. Tel: 369-3274

Washington, D. C.:

5917 16th Street, N.W.
Rev. Robert Miller. Tel: 726-4909

פונעם פאָלק, האָט ניט געגלויבט אין די אָרענישן פונעם נביא. זיי האָבן זיך געהאַלטן ביי דער מיינונג, אַז היות יידן זיינען גאָטס אויסדערוויילטע פאָלק, וועט זיי גאָרנישט געשען. אפילו ווען גאָט וועט זיי אמאָל ח"ו באַשטראָפן וועט ער זיכער ניט דערלאָזן אַז ירושלים און דער בית המקדש זאָלן חרוב ווערן. אָבער די נביאים האָבן בעסער געקענט גאָט און זיין הייליקייט, וועלכער קען ניט קוקן אויף זינד, און אומגערעכטיקייט און ער איז ניט קיין נושא פנים. עמוס הנביא האָט עס אַזוי אויסגעדריקט:

נאָר אייך האָב איך דערקענט פון אַלע משפחות פון דער ערד, דרום וועל איך זיך רעכענען מיט אייך פאַר אַלע אייערע זינד
(עמוס ג׳ 2:3).

תשעה באב דער טאָג פון חורבן

פרומע יידן טוען אויס די שיך, פאַסטן און זיצן אויף דער ערד אין דעם טאָג ווען ביידע בתי מקדשים זיינען חרוב געוואָרן. אין ישראל וועלן אַ סך פרומע יידן גיין היי יאָר צום כותל מערבי און דאָרטן אויסגיסן זייער האַרץ מיט טרערן און קינות אויף אונדזער בית המקדש וואָס איז צעשטערט געוואָרן. אַ טייל וועלן אפשר טראַכטן ווענן די גוט באַקאַנטע ווערטער אין דער גמרא, וואָס טוען אונדז אויפקלערן פאַרוואָס עס איז אַזוי געשען:

פאַרוואָס איז דער ערשטער בית המקדש חרוב געוואָרן? ווייל עס זיינען דאָרט געווען דריי שלעכטע זאַכן: אָפּגעטעריי, זנות און מערדערייען. אָבער דער צווייטער בית המקדש, ווען יידן האָבן געלערנט תורה, און מקיים געווען די מיצוות און געטאָן גוטע ווערק, פאַרוואָס איז דער בת המקדש חרוב געוואָרן? ווייל עס איז געווען דאָרטן אומזיסטער האַס, כדי דיך צו לערנען אַז אומזיסטער האַס איז גערעכנט גלייך מיט די גרויסע עבירות פון אָפּגעטעריי, זנות און מערדערייען
(גמרא,, יומא דף ט, עמוד ב).

ד"ר קריסטי דערציילט אונדז די געשיכטע ווי אַזוי אַ וויכטיקער רב אין ארץ ישראל, חכם אפרים בן אליקום, איז געקומען צו אמונה אין ישוע המשיחן:

די פריערדיקע מפרשים פלעגן אויסטייטשן אַז ישעיה קאַפּיטל נ"ג (53) באַציט זיך אויף משיחן, און הרב אפרים האָט גאַנץ גוט געוואוסט וועגן דעם ליידענדען קנעכט פון גאָט „דורך וועמענס ביילן מיר זיינען געהיילט געוואָרן". די ליידן פונעם יידישן פאָלק אין אַלע דורות האָבן אים זייער געדריקט. ער האָט געקוקט אויף די פאַרגאַנגענע דורות און זיך געפרעגט, „וואו זיינען די הבטחות צו אונדזערע פאָטערס? מיר זיינען דאָך גאָטס אויסדערוויילטע פאָלק, דאָס דאָזיקע וואָס האָט געזאָלט מיט אונדז געשען איז גאָר געשען מיט אַנדערע פעלקער". ער האָט זיך פאַרטיפט אין דעם און זיך אַזוי געטראַכט: „מיר ווייסן גוט אַז דער ערשטער בית המקדש איז חרוב געוואָרן און אונדזער פאָלק איז געגאַנגען אין גלות אַריין צוליב דריי גרויסע עבירות, אָבער מיט זיבעציק יאָר שפּעטער איז דער בית המקדש ווידער אויפגעבויט געוואָרן. שפּעטער איז דער צווייטער בית המקדש אויך חרוב געוואָרן, און שוין איבער 1800 יאָר ווי מיר זייען אָן אונדזער בית המקדש. וואָס קען זיין די סיבה פון דעם חורבן און דעם לאַנגן גלות? זיכער ניט צוליב אָפּגעטעריי. יידן האָבן דעמאָלט געטאָן מצוות און מעשים טובים, און פלעגן מקריב זיין קרבנות צו גאָט ביז דער לעצטער בהמה, ווען עס איז שוין גאָרניט געבליבן און דער בית המקדש איז פאַרברענט געוואָרן. פאַרוואָס האָט אונדז גאָט פאַרלאָזן אַזאַ לאַנגע צייט?

ער האָט געוויינט און מתפלל געווען און געזוכט אַן ענטפער. ער האָט זיך אָנגעפרעגט ביי אַנדערע רבנים, אָבער זיי האָבן ניט געקענט געבן ענטפערן אויף זיינע שאלות. צוליב זיינע קשיות האָט מען אים חושד געווען אין מינות און מען האָט אים באַוואַכט. ער האָט ווייטער געגישטערט און איז געוואָרן איבערצייגט אַז מסתמא איז עס געווען אַ גרויסע זינד וואָס מיר זיינען באַגאַנגען אַז גאָט זאָל אונדז אַזוי שטראָפן. דאָן איז ער געקומען צום אויספיר אַז עס מוז זיין אַזוי ווי די תורה און די גמרא זאָגט אַז עס איז געשען צוליב „אומזיסטער האַס", און אַ שטילער קול האָט צו אים גערעדט אַזוי צו זאָגן: „הער אויף מיך האַסן. טו מיך ליב האָבן און איך וועל דיר געבן שלום, פרידן, אין דיין האַרץ אַריין". דער קאַמף איז פאַרביי. ער האָט געפונען שלום, פרידן וואָס האָט קיינמאָל ניט אויפגעהערט ביז ער איז נפטר געוואָרן, זכותו יגן עלינו.

דער בית המקדש וועט אויפגעבויט ווערן

שמונה עשרה, אונדזער הויפּט תפילה ענדיקט מען מיט די פאָלגענדע ווערטער,

יהי רצון מלפניך שיבנה בית המקדש, מעג עס זיין דיין ווילן אַז דער בית המקדש זאָל אינגיכן אויפגעבויט ווערן אין אונדזערע טעג... און דאָרט וועלן מיר דיך דינען מיט יראָה, אַזוי ווי פאַרצייטן, און אין די פריערדיקע טעג. דאָן וועט די מנחה פון יהודה און ירושלים זיין אָנגענומען פאַר גאָט, ווי פאַרצייטן און אין די פריערדיקע טעג.

די תורה און אַלע נביאים גיבן אונדז געוויסע באַדינגונגען איידער דאָס וועט אַזוי געשען. דער וויכטיקסטער באַדינג איז אונדזער אויפנעמען פון ישוע המשיחן. חכם אפרים איז געווען איינער פון אַ גרויסער צאָל אמתע און אויפריכטיקע רבנים, אָנגעזעענע און געוויינלעכע יידן וואָס זיינען געקומען צו דער זעלבער איבערצייגונג. מיר מוזן אַלס פאָלק זיך אומקערן צו ישוע המשיחן פון וועמען מיר האָבן זיך דערווייטערט צוליב אונדזערע פאָראורטיילן. זכריה הנביא זאָגט אונדז אַז אונדזער התחברות מיט גאָט, אונדזער אינערער פרידן, אונדזער מחילה אויף אונדזערע זינד, אַלץ דאָס וועט געשען ווען מיר קוקן אַרויף צו אים וואָס איז דערשטאָכן געוואָרן פאַר אונדזערטוועגן, און מיר וועלן דאָן תשובה טאָן מיט טרערן אין אונדזערע אויגן, אַזוי ווי עס איז געשריבן:

ושפכתי על בית דוד ועל יושב ירושלים, און איך וועל אויסגיסן אויפן הויז פון דודן און אויפן הויז פון ירושלים, דעם גייסט פון גנאָד און פון געבעט און זיי וועלן קוקן צו מיר וועמען זיי האָבן אַדורכגעשטאָכן, און זיי וועלן וויינען אויף אים ווי מען וויינט אויף אַ בן יחיד, און וועלן קלאָגן איבער אים אַזוי ווי מען קלאָגט איבער אַ בכור. אין יענעם טאָג וועט זיך עפענען אַ קוואַל פאַרן הויז פון דודן און פאַר די איינוואוינער פון ירושלים פאַר זינד און אומריינקייטן
(זכריה י"ב 10:12, 1:3).

אַ בית המקדש היינט

אינעם ברית חדשה האָבן מיר אַ נייעם קוק אויפן בית המקדש. דער ציל איז געווען אַז מען זאָל דאָרטן מקריב זיין קרבנות, און דאָס בלוט האָט געדאַרפט מכפר זיין אויף אונדז וואָס מיר זיינען עס באַגאַנגען די זינד. לויט די לערע פון די נביאים איז ישוע המשיח געווען דער ענטגילטיקער קרבן, וועלכער האָט זיין לעבן מקריב געווען פאַר אונדזערטוועגן. דעריבער איז ער געוואָרן גאָטס בית המקדש, ווייל דורך אים האָבן מיר כפרת עוונות. אויב מיר גלויבן אים און דער רוח הקודש געפינט זיך אין אונדזער האַרץ, דאַן ווערט אויך אונדזער האַרץ, וואָס איז גערייניקט פון זינד, אַ משכן פאַר גאָט ווען, אַזוי ווי דער שליח שאול איש תרשיש דריקט זיך אויס:

אָדער צי ווייסט איר ניט, אַז אייער גוף איז אַ מקדש פון דעם רוח־הקודש, וואָס איז אין אייך, וואָס איר האָט פון גאָט? און איר זענט ניט אייערע אייגענע (א קאָרינטים 19:6).

האָט איר אַזאַ בית המקדש אין אייער לייב? דאַן געפינט זיך דאָס גאָלדענע ירושלים אין אייער האַרץ. אויב איר האָט עס ניט וועלן אַלע ערדישע טעמפּלען און הייליקטימער אונדז ניט העלפן. ביטע שרייבט אונדז אַ בריוול מיט אייערע פראַגן.

אָנֹכִי
הוּא
הָרֹעֶה
הַטּוֹב
יוחנן י׳, 11

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

וַהֲקִמֹתִי
עֲלֵיהֶם
רֹעֶה
אֶחָד
יחזקאל ל״ד, 23

א מאָנאַטלעכע אויסגאַבע אויפצוקלערן דעם אמת וועגן משיחן

Subscription 50 Cents a Year. JULY - AUGUST 1969 Vol. 53 - No. 11

דאָס גאָלדענע ירושלים און אַ בית המקדש

פון ירחמיאל פרידלאַנד

א קורצע צייט איידער ישראל האָט באַזיגט די אראבישע מדינות און גענומען אין באַזיץ די אַלטע שטאָט ירושלים אין דער זעקס טעגיקער מלחמה פון 1967, האָט א יידיש מיידל, קוקנדיק אויף ירושלים, געשאַפן דאָס זייער פּאָפּולערע ליד, „ירושלים של זהב". אין דעם דאָזיקן ליד באַשרייבט זי די שטאָט ירושלים פון גאָלד, קופּער און אייזן, און זי דריקט אויס די גאַרונג און בענקעניש פון יעדן יידן ווידער צו שטיין אין דיינע טויערן, אָ ירושלים.

עס איז געווען אַן אויסערגעוויינלעכער צופאַל אַז באַלד נאָכדעם ווי דאָס ליד איז געוואָרן פּאָפּולער, איז די שטרעבונג געוואָרן רעאַליטעט און ירושלים, מיט אירע אַלטע טויערן און מויערן, האָט אירע טירן געעפנט פאַר אירע פאַרצייטיקע איינוואוינער.

ירושלים של זהב

נישט פאַראַן קיין גאָלד גרובן אין ירושלים. אין אַלגעמיין זיינען די מענטשן דאָרטן אָרעם און האָבן ניט צופיל גאָלד אָדער זילבער. פאַרוואָס דען ווערט ירושלים באַצייכנט אַלס „דאָס גאָלדענע ירושלים?" מסתמא איז דער תירוץ, ווייל ווען מען קוקט אויף דער שטאָט פון א הויכעניש, זעט מען באַלד די באַגילדעטע מאָשיי געבויט אויפן אבן שתיה, וועלכע עס האָט געבויט דער גרויסער אראבישער זיגער, אָמאַר אינעם יאָר 637 פון דער קריסטלעך־משיחישער צייט רעכענונג. האָט באַפוילן צו בויען א מאָשיי וואו איינמאָל איז געשטאַנען דער בית המקדש, אין וועלכן מען האָט מקריב געווען קרבנות צו אדני, דעם גאָט פון ישראל. אזוי אַרום איז עס געשען אַז דאָרטן וואו איינמאָל עס איז געשטאַנען דער בית המקדש אין זיין הערלעכקייט, געפינט זיך איצט די באַגילדעטע מאָשיי, וואָס דאַרף אונדז דערמאָנען אַז גאָטס וואָרט וואָס ער האָט עס אָפּגבאַרט צו די נביאים איז דער וואָרער אמת.

גאָטס וואָרט איז אמת

פיל צייט איידער דער ערשטער און צווייטער בית המקדש זיינען חרוב געוואָרן, האָט גאָט עס אָפּגבאַרט צו זיינע קנעכט, די נביאים, אַז עס וועט אזוי טאַקע געשען. דאָס איז געשען כדי צו וואָרענען די מענטשן און זיי אויפצורופן צו תשובה, אַז זיי זאָלן זוכן גאָטס גנאָד און רחמנות. ישעיה הנביא, אַן ערך 150 יאָר איידער דער ערשטער בית המקדש איז חרוב געוואָרן, האָט אויסגעדריקט די וואָרנונגען אין די פאָלגענדע ווערטער:

לאָמיר זינגען פון מיין ליבן פריינט, דאָס געזאַנג פון מיין באַליבטן אויף זיין ווייַנגאָרטן. א ווייַנגאָרטן האָט מיין ליבער פריינט געהאַט, אויף א בערגל א פעטן. און ער האָט אים צעגראָבן און אים אויסגעשטיינט, און אים באַפלאַנצט מיט טייערן וויינשטאָק, און אויסגעבויט א טורעם אין אים, און אויך א קעלטער אויסגעהאַקט דערין; און ער האָט געהאָפט אַז ער זאָל ברענגען ווייַנטרויבן, און ער האָט געבראַכט ווילדע טרויבן. און אַצינד, איר באַוואוינער פון ירושלים, און מענער פון יהודה, משפט, איך בעט אייך, צווישן מיר און צווישן מיין ווייַנגאָרטן. וואָס נאָך איז געווען צו טאָן פאַר מיין ווייַנגאָרטן, וואָס איך האָב אין אים ניט געטאָן? פאַרוואָס אַז איך האָב געהאָפט אַז ער זאָל ברענגען ווייַנטרויבן, האָט ער געבראַכט ווילדע טרויבן? און אַצינד לאָמיך אייך לאָזן וויסן, וואָס איך וועל טאָן צו מיין ווייַנגאָרטן: אָפּטאָן זיין צאָם, און ער זאָל אָפּגעגעסן ווערן; צעברעכן זיין פלויט, און ער זאָל צעטרעטן ווערן. און איך וועל אים מאַכן א וויסטעניש; ניט באַשניט און ניט אַרומגעגראָבן וועט ער ווערן, און ער וועט פאַרוואַקסן ווערן מיט דערנער און מיט ווילדן געוויקס, און אויך די וואָלקנס וועל איך באַפעלן, ניט צו רעגענען אויף אים קיין רעגן (ישעיה ה׳ 6:5—1).

מיט אַן ערך 30 יאָר שפּעטער איז ווידער געקומען א נביא מיט אַן ענלעכע נבואה, אזוי צו זאָגן:

הערט דאָס אָקאָרשט, איר קעפּ פון דעם הויז פון יעקב, און פירער פון הויז פון ישראל, וואָס פאַראומווערדיקט גערעכטיקייט, און פאַרדרייט אַלץ וואָס איז גלייך; מע בויט ציון מיט בלוט, און ירושלים מיט אומרעכט. אירע קעפּ משפּטן פאַר שוחד, און אירע כהנים לערנען פאַר געצאָלט, און אירע נביאים וואָרזאָגן פאַר געלט. און זיי לענען זיך אויף אויף גאָט אַזוי צו זאָגן: פאַרוואָר גאָט איז צווישן אונדז, אויף אונדז וועט ניט קומען קיין בייז. דרום וועט איבער אייך ציון ווי אַ פעלד צעאַקערט ווערן, און ירושלים וועט ווערן הויפנס, און דער באַרג פון גאָטס הויז — וואַלדיקע הייכן (מיכה ג׳ 9:3—12).

ווידער ירמיה הנביא וואָס איז באַקאַנט איבער דער גאָרער וועלט אַלס דער קלאָגנעדיקער נביא, האָט עס אזוי אויסגעדריקט:

ווער מאַכט מיין קאָפּ וואַסער, און מיין אויג א קוואַל פון טרערן, דאַן וואָלט איך באַוויינט טאָג און נאַכט די דערשלאָגענע פון דער טאָכטער פון מיין פאָלק (*ירמיה ח׳ 23:8*).

טראָץ זיין גרויסער ליבע פאַר זיין פאָלק האָט דאָך ירמיה געפילט אַז ער מוז וואָרנען זיין פאָלק מיט גאָטס וואָרט:

איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען צו ירמיהון, אַזוי צו זאָגן: זע, איך בין יהוה דער גאָט פון אַלע לייבער; איז דען פאַרמיטן פון מיר עפּעס אַ זאַך? דרום האָט גאָט אַזוי געזאָגט: זע, איך גיב די דאָזיקע שטאָט אין דער האַנט פון די כשדים, און אין די האַנט פון נבוכדנצר מלך בבל, און ער וועט זי באַצווינגען (ירמיהו ל״ב, 26:32—28).

פיל מענטשן, אפשר דער גרעסטער חלק

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York, N.Y. 10023
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N.Y., under the Act of March 3, 1879.